

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз РЗ 2/2013
03.04.2013. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Нате Месаровић, Анђелке Станковић, Горана Чавлине и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирољуба Вујовића, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. КЗ СРЈ у вези са чланом 22. КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2-16/2010 - Кв-По2-86/2012 од 30.10.2012. године и Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж2.По2 7/13 од 06.02.2013. године, у седници већа одржаној дана 03.04.2013. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2-16/2010 - Кв-По2-86/2012 од 30.10.2012. године и Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж2.По2 7/13 од 06.02.2013. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2-16/2010 - Кв-По2-86/2012 од 30.10.2012. године одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б. за понављање кривичног поступка, завршеног правноснажном пресудом Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине К.В.бр. 4/06 од 12.03.2009. године која је у односу на окривљеног Мирољуба Вујовића потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По2-1/2010 од 23.06.2010. године.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, решењем Кж2.По2 7/13 од 06.02.2013. године одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б., изјављену против решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2-16/2010 – Кв-По2-86/2012 од 30.10.2012. године.

Бранилац окривљеног Мирољуба Вујовића, адвокат С.Б., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 2. ЗКП и повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 4. ЗКП и у вези са чланом 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини првостепено и другостепено решење и врати на поновну одлуку или да на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП преиначи у целини првостепено и другостепено решење, усвоји захтев окривљеног за понављање кривичног поступка и нареди да се одржи главни претрес на којем ће се, сходно члану 477. ЗКП, извести докази само у погледу одлуке о казни окривљеном.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011, 101/2011), (у даљем тексту: ЗКП), одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б., је недозвољен.

Одредбама члана 485. став 1. ЗКП прописани су разлози због којих лица из члана 483. став 1. ЗКП (Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац) која су овлашћена за подношење захтева за заштиту законитости, могу поднети овај ванредни правни лек против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда, или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу. Између осталог, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, предвиђена је повреда закона, која, сходно одредбама става 2. истог члана, постоји ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређена одредба кривичног поступка или ако је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон. Чланом 485. став 4. ЗКП прописано је због којих повреда закона окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, а то су повреде одредаба ЗКП из члана 74, члана 438. став 1. тач.1) и 4) и тач. 7) до 10) и става 2. тачка 1), члана 439. тач. 1) до 3) и члана 441. ст. 3. и 4. учињене у првостепеном и поступку пред апелационим судом, као и да овај ванредни правни лек окривљени може поднети у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Дакле, одредбама члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости по основу повреде закона, како временски, тако и у погледу повреда закона које могу бити разлог за подношење захтева. Имајући у виду да је одредбом члана 71. тачка 5. ЗКП прописано да бранилац има право да у корист окривљеног предузме све радње које може предузети окривљени, по налажењу Врховног касационог суда, ни бранилац окривљеног не може поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Мирољуба Вујовића као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду закона

из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 2. ЗКП, са образложењем да су првостепени и другостепени суд на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно применили одредбу члана 477. ЗКП и одбили захтев браниоца окривљеног за понављање кривичног поступка у погледу одлуке о казни, заузимајући становиште о очигледној неподобности за блаже кажњавање окривљеног, нових чињеница и доказа који се односе на здравствено стање окривљеног (инвалидност од 60% као последица рањавања приликом ратних дејстава 1991. године и хронично обољење јетре – позитивност на ХЦВ вирус), што је основ за одбацивање по члану 475. ЗКП, а не за одбијање захтева за понављање поступка и такође, пропуштајући да објективно цене поменуте чињенице и доказе као олакшавајуће околности у смислу члана 54. КЗ које очигледно утичу на изрицање мање казне.

Изложеним наводима захтева браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, у суштини се оспорава правилност чињеничних утврђења и оцена доказа на којима се заснива закључак првостепеног суда да понуђене нове чињенице и нови докази нису таквог квалитета (значаја) да би очигледно довели до блаже кривичне санкције, дакле да би могли бити основ у смислу члана 473. став 1. тачка 6. ЗКП за понављање поступка, као и прихватање тих оцена и закључака од стране другостепеног суда, а што не може бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда по поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног јер не представља повреду закона прописану одредбама члана 485. став 4. ЗКП.

Као основ захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића истакнута је и повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 4. и у вези са чланом 438. став 2. тачка 1. ЗКП, учињена према наводима захтева тиме што су побијане правноснажне одлуке засноване на доказу на којем се по одредбама ЗКП не могу заснивати, и то на чињеници да је окривљени у одбрани датој током кривичног поступка помињао околност рањавања 1991. године, што само по себи није доказ у смислу члана 16. ЗКП нити је та околност цењена као олакшавајућа приликом одмеравања казне.

Иако се бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости формално позива на повреду закона која је чланом 485. став 4. ЗКП предвиђена као основ по којем овај ванредни правни лек може поднети окривљени, односно његов бранилац, из навода захтева којима се образлаже истакнута повреда закона произилази да се истим у суштини не указује на постојање разлога који би доказ на којем се заснивају побијане одлуке чинили недозвољеним по закону, већ оспорава оцена суда о томе да ли се ради о новој чињеници или не, а што није предмет испитивања од стране Врховног касационог суда по захтеву за заштиту законитости јер не представља повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП.

Како је, следствено свему реченом, бранилац окривљеног Мирољуба Вујовића поднео захтев за заштиту законитости против означених правноснажних решења по основу повреде закона из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП, па не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца по наведеном основу, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења тако што је, на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**